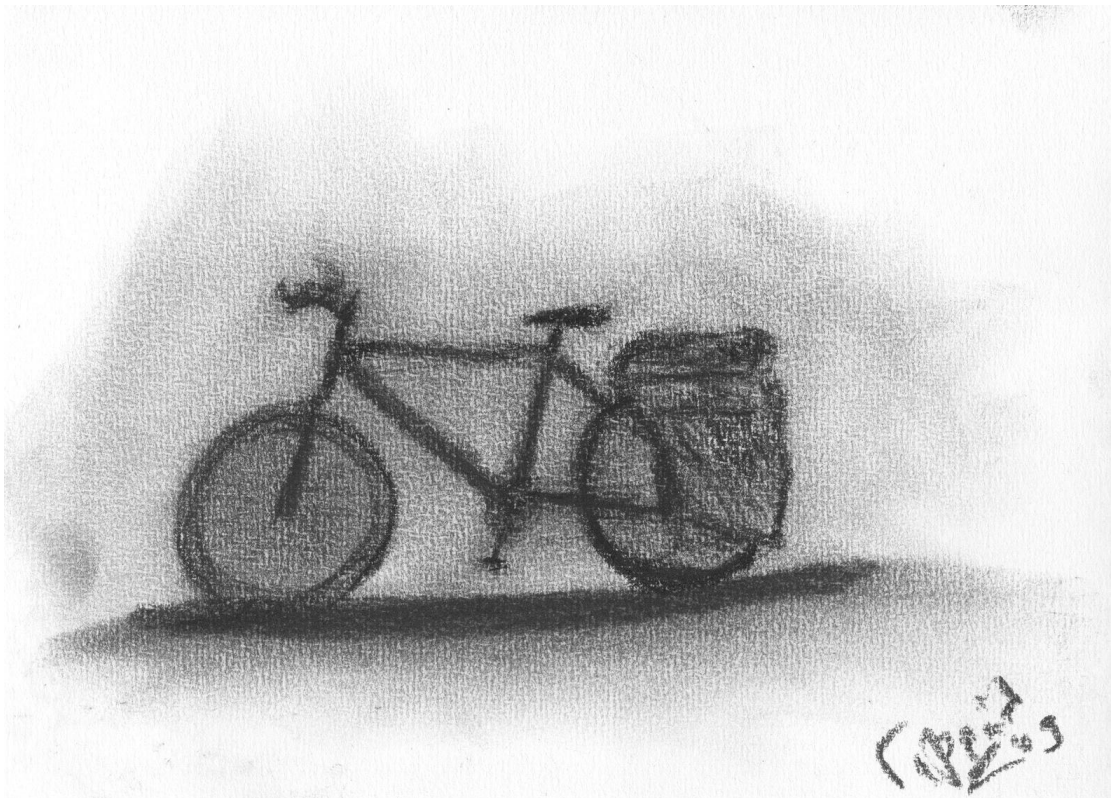

*Η βόλτα αυτή ποτέ δεν τελειώνει.
Το ποδήλατο είναι εκεί,
η ζωή....*

Φεστιβάλ...

...γιατί θέλουμε να μοιραστούμε τις ιδέες μας,
και να πάρουμε καινούργιες,
να περάσουμε από τα λόγια στην πράξη,
να δημιουργήσουμε,
να διασκεδάσουμε με τον δικό μας τρόπο,
να γνωριστούμε,
να γελάσουμε,
να συγκινηθούμε...

...στην πλατεία...

...εκεί όπου μας έβγαζαν βόλτα οι γονείς μας, παίζαμε με τα παιδιά της γειτονιάς, τρώγαμε παγωτό μετά το σχολείο, χαλαρώνουμε κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο.
...εκεί όπου βρεθήκαμε σε υπαίθρια προβολή ταινίας ένα καλοκαιρινό βράδυ, όπου αναπάντεχα ακούσαμε ή παίζαμε μουσική, όπου πήραμε και δώσαμε φυλλάδια, όπου γνωρίσαμε κόσμο και συμμετείχαμε σε αυθόρμητες συζητήσεις.
...εκεί όπου στήσαμε φεστιβάλ και εκδηλώσεις.
...εκεί όπου θυμόμαστε ότι πέρα από τα τσιμεντένια τείχη αυτής της πόλης υπάρχει η φύση και ο καθαρός αέρας.
Και όπου ανακαλύπτουμε ότι ο κόσμος μας δεν περιορίζεται στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού μας, της σχολής, της δουλειάς και στο τραπέζακι της καφετέριας, όπου γνωρίζουμε τους ανθρώπους της γειτονιάς μας και συναντώνται η κοινωνικότητα με την αλληλεγγύη, την ελεύθερη και αυθόρμητη έκφραση.

Η πλατεία ως ελεύθερος χώρος είναι η ελπίδα ότι μπορούμε να επιβιώσουμε ως κοινωνικά όντα. Δίνει χώρο και φωνή σε όλους.

Ποδηλάτες, -ισσες Πάτρας
Μάιος 2009

Το έντυπο αυτό είναι μια συλλογική έκδοση που δημιουργήθηκε με αφορμή το ποδηλατικό φεστιβάλ «3 μέρες-2 ρόδες». Για επικοινωνία : podilatespatra.blogspot.com, podilatespatra@gmail.com

	το αυτοκίνητο μέσα στην πόλη	το ποδήλατο μέσα στην πόλη
Περιβάλλον	καταναλώνει χώρο για την κίνηση και τη στάθμευσή του, συμβάλλοντας στην αισθητική υποβάθμιση των πόλεων	απαιτεί ελάχιστο χώρο για την κίνηση και τη στάθμευσή του. Οι ποδηλατόδρομοι με το χρώμα τους αναβαθμίζουν αισθητικά το αστικό περιβάλλον
	κινείται με καύσιμα	κινείται με ανθρώπινη ενέργεια
Υγεία	επιβαρύνει την ατμόσφαιρα με ρύπους που προκαλούν σοβαρές βλάβες στον ανθρώπινο οργανισμό (π.χ. καρδιο-αναπνευστικά νοσήματα)	είναι το πλέον φιλικό προς το περιβάλλον μέσο μετακίνησης
	προκαλεί ηχορρύπανση που ευθύνεται για σοβαρές ασθένειες (π.χ. ψυχικές διαταραχές)	είναι αθόρυβο
Οικονομία χρόνου & χρήματος	τις ώρες αιχμής κινείται με πολύ χαμηλή ταχύτητα	είναι ευέλικτο και γρήγορο μέσο μετακίνησης όλες τις ώρες
	έχει υψηλό κόστος απόκτησης και συντήρησης	είναι το πλέον οικονομικό μέσο μετακίνησης
Κοινωνικότητα	η μετακίνηση είναι ατομική - μοναχική	η μετακίνηση είναι αναψυχή & άσκηση

Συμβουλές για αέναη ποδηλασία...

Τύποι ποδηλάτων και οι χρήσεις τους

Οι βασικοί τύποι ποδηλάτων είναι τέσσερις, ο καθένας με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ανάλογα με την χρήση:

Το ποδήλατο **πόλης** (city bike) προσφέρει άνετη οδήγηση, σε ξεκούραστη στάση και μεγάλη ευστάθεια.

Το ποδήλατο **δρόμου** έχει μία αεροδυναμική στάση που προσβλέπει στην ελαχιστοποίηση της αντίστασης από τον αέρα. Η θέση αυτή όμως καταπονεί ασύμμετρα την όσφυ (μέση) και τον αυχένα του ποδηλάτη.

Το ποδήλατο **βουνού** έχει στάση που προσφέρει ισορροπία και επαρκή έλεγχο για γρήγορους ελιγμούς. Ωστόσο, η στάση και το είδος της οδού καταπονούν πολύ τους καρπούς και την πλάτη.

Τα τελευταία χρόνια κυκλοφορούν κάποια **υβριδικά ποδήλατα** (fitness) που ο σκελετός τους έχει στοιχεία από τα ποδήλατα πόλης, δρόμου και βουνού τα οποία προορίζονται για καθημερινή άσκηση.

Ανάλογα με τη χρήση που θέλουμε να κάνουμε είναι ορθότερο να διαλέξουμε τον κατάλληλο τύπο ποδηλάτου, ώστε να μην καταπονούμε το σώμα μας δίχως αιτία. Ένα άλλο κριτήριο είναι η σωματική μας διάπλαση. Στην αγορά κυκλοφορούν κάποια βασικά «νούμερα» - μεγέθη πλαισίων ποδηλάτου (σκελετός) με ρυθμιζόμενα, τιμόνι και σέλα, ώστε να ταιριάζουν απόλυτα στο σώμα μας.

Ορθή θέση ποδηλασίας

Η θέση ποδηλασίας θα πρέπει να ελαχιστοποιεί τη καταπόνηση του σώματος, να το κουράζει και να το γυμνάζει ομοιόμορφα και παράλληλα να κάνει τον ποδηλάτη να νοιώθει άνετα.

Η **σέλα** ρυθμίζεται σε οριζόντια θέση. Για να ρυθμίσουμε το ύψος της στεκόμαστε δίπλα στο ποδήλατο και η σέλα πρέπει να εφάπτεται στο πάνω μέρος του καβάλου μας. Ένας άλλος τρόπος ρύθμισης είναι με βάση την κίνηση του ποδιού, όταν είμαστε πάνω στη σέλα και ο βραχίονας των πεταλιών σε οριζόντια θέση, η νοητή γραμμή που συνδέει το γόνατό μας με το πετάλι θα πρέπει να είναι κάθετη στον άξονα του πεταλιού. Γενικά στηριζόμαστε στα οστά της λεκάνης, ώστε να μειώνεται η πίεση στις αρτηρίες και τα νεύρα των γενετικών οργάνων και των κάτω άκρων. Πολλές φορές ρυθμίζουμε την σέλα μας χαμηλά γιατί αυτό μας κάνει να αισθανόμαστε μεγαλύτερη ισορροπία και ασφάλεια. Αυτή η στάση αναγκάζει τα γόνατα να σηκώνονται ψηλά με αποτέλεσμα να καταπονούνται (αιτία για πόνους στα γόνατα). Θα πρέπει σιγά σιγά συνηθίζοντας το ποδήλατο και την αίσθησή του, να σηκώνουμε την σέλα μέχρι να φτάσουμε στο σωστό ύψος.

Τα **πέλματα** πιέζουν τα πετάλια με το μπροστινό στήριγμα και όχι με την καμάρα ή εξ ολοκλήρου με τα δάχτυλα. Με αυτό τον τρόπο γυμνάζεται – καταπονείται πιο ομοιόμορφα το μυϊκό σύστημα που ελέγχει το πέλμα. Επίσης τα πόδια διαγράφουν τροχιά παράλληλη με τον σκελετό και δεν πιέζουμε πλαγίως τα πετάλια.

Τέλος, το **τιμόνι** ίσως επιδέχεται κάποιες μικρορυθμίσεις οι οποίες θα μας παρέχουν μια πιο άνετη στάση οδήγησης χωρίς π.χ. να τεντωνόμαστε για να το φτάσουμε. Όσον αφορά το βάρος του σώματος θα πρέπει να έχουμε την αίσθηση ότι βρίσκεται στην σέλα και όχι στα χέρια. Ποτέ δεν στηριζόμαστε στα χέρια μας, αφού η στάση αυτή καταπονεί τους καρπούς (δημιουργεί πόνους στα χέρια ή στους καρπούς) και το βάρος στο τιμόνι μειώνει την δυνατότητα ελέγχου του ποδηλάτου κατά τους γρήγορους ελιγμούς. Τα **χέρια** μας είναι κυρίως χαλαρά και δεν σφίγγουμε συνέχεια το τιμόνι, όσο ανασφάλεια κ αν αισθανόμαστε, ώστε να μην υπερλειτουργούν οι μύες του πήχη, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει σε τραυματισμούς.

Διαδρομές

Όταν ξεκινάμε μία μεγάλη (είναι σχετικό στον καθένα) διαδρομή ή διαδρομή με πολλές ανηφόρες χρειάζεται να ακολουθήσουμε κανόνες όπως αυτοί της «γυμναστικής», δηλαδή **ξέσταμα** και **αποθεραπεία**. Γενικά ξεκινάμε χαλαρά και δεν ζορίζουμε πολύ τους μύες μας με απότομη εφαρμογή δύναμης σ' αυτούς. Σιγά σιγά ο ρυθμός μας θα αυξάνεται και θα φτάσει στο προσωπικό μας επίπεδο. Παράλληλα χρησιμοποιούμε το σύστημα ταχυτήτων, ώστε να ρυθμίσουμε τη δύναμη που εφαρμόζουμε στα πετάλια και την ταχύτητα με την οποία κινούμε τα πόδια μας (υπερβολικά σκληρή ταχύτητα μπορεί να προκαλέσει πόνους στα πόδια). Σε περίπτωση που διανύουμε μεγάλες αποστάσεις σε πολύωρες πορείες πρέπει να προβλέψουμε διαλείμματα για γεύματα και την τροφοδότηση του οργανισμού μας με νερό. Το νερό είναι το πολύ σημαντικό και βοηθά να πίνουμε συνεχώς κατά την διάρκεια της ποδηλασίας, ακόμα και αν δεν έχουμε αισθανθεί δίψα. Η έκθεσή μας στον ήλιο, η εφίδρωση και τα συστατικά που πρέπει να κυκλοφορούν στο σώμα μας κατά την διάρκεια της άσκησης απαιτούν μεγάλες ποσότητες νερού. Αν δεν διαθέτουμε ασκό πλάτης (camelback), προτείνονται τα συνηθισμένα παγουράκια ποδηλάτου, που συνήθως βρίσκονται σε θέση με εύκολη πρόσβαση και κατά την διάρκεια της ποδηλασίας. Διαλείμματα κάνουμε κάθε μία ή μιάμιση ώρα ανάλογα με τις δυνάμεις μας. Η διάρκεια τους δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 10 λεπτά γιατί ο οργανισμός μας χάνει τον ρυθμό του επειδή χαλαρώνει. Κάθε τρεις με τέσσερις ώρες καλό θα ήταν ένα διάλειμμα μεγαλύτερης διάρκειας, περίπου 20 λεπτά με μισή ώρα, για κάποιο μικρό και θρεπτικό γεύμα.

Τρόμος στο δρόμο με τις... λακούβες

Θα πάρω ένα τρακτέρ και θα κυκλοφορώ αεράτη στους δρόμους της Πάτρας. Μου φαίνεται ότι είναι το πιο ιπ όχημα για το 2009. Πιάσε μπλοκ και σημείωνε τα γιατί και τα διότι...

Πρώτον, έχει την ιδανική ταχύτητα για να κυκλοφορώ στο κέντρο της πόλης.

Δεύτερον έχει τα ιδανικά ζαντολάστοιχα, για να τσουλάω με ασφάλεια σε αυλακωμένους δρόμους.

Τρίτον όταν θα διπλοπαρκάρω, για να πεταχτώ μέχρι το περίπτερο, να πάρω τσιγαράκια και σοκοφρέτα, κανείς δε θα μου κορνάρει αφού όλοι θα νομίζουν ότι κάνουν κατάληψη στους δρόμους οι αγρότες.

Τέταρτον κανένα αυτοκίνητο δε θα μου «κολλάει», ούτε θα επιχειρεί παρακινδυνευμένα προσπεράσματα. Δηλαδή θα με λαμβάνει πολύ σοβαρά υπόψη. Αλλά, μήπως πριν προβώ στην παραπάνω εξτρεμιστική ενέργεια, να ξαναδοκίμαζα να βγω στους δρόμους με το ποδηλάτάκι μου;

Πριν κανά χρόνο ίσως να μη το σκεφτόμουν τόσο.

Όμως ένας χρόνος είναι ένας χρόνος και από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στ' αυλάκι... και τι αυλάκι, αυλάκια να δουν τα μάτια σου.

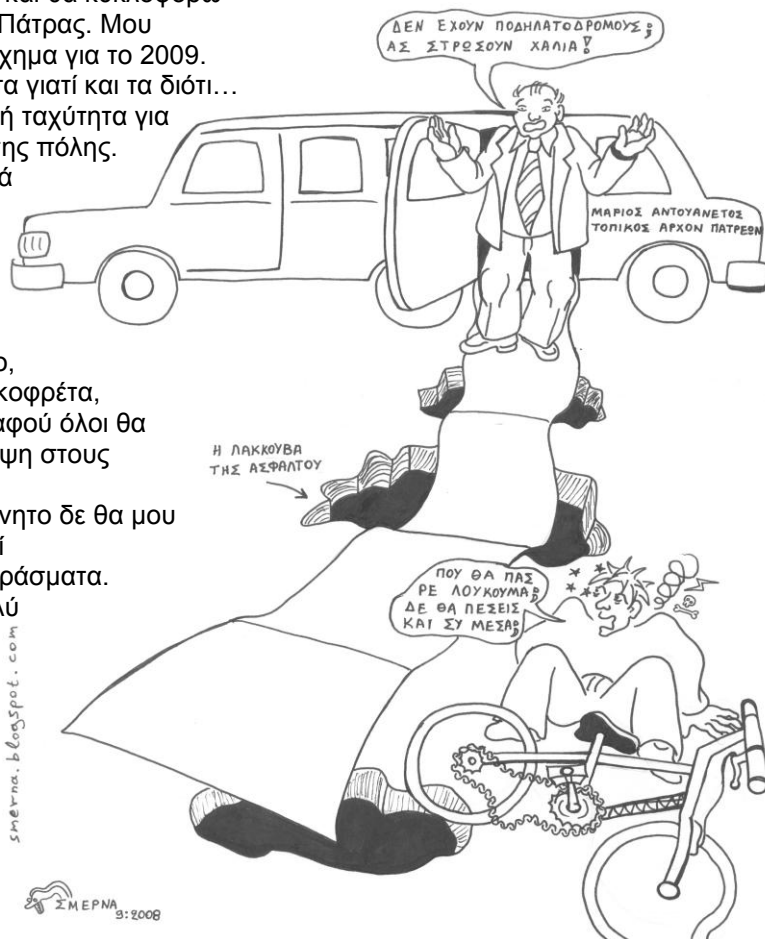
Διότι αφού τρυπήθηκε κατά μήκος η ασφαλτος, στους δρόμους της πόλης, προκειμένου να μπουν καλώδια διαδικτυακά, μετά, τα ανοιγμένα χαντάκια καλύφθηκαν με απίστευτα εγκληματική προχειρότητα. Αποτέλεσμα, είτε η δημιουργία μακριών στενών αυλακιών (στις περιπτώσεις που το πασάλειμμα με το τσιμέντο έχει «καθίσει»), είτε υπερυψωμένων τσιμεντένιων γραμμών (στις περιπτώσεις που το τσιμέντο έπεσε άφθονο). Τα εν λόγω αυλάκια ή υψώματα βρίσκονται στην άκρη του δρόμου, ακριβώς πάνω στην πορεία που κινείται ένα ποδήλατο ή ένα άλλο χαμηλής ταχύτητας δίκυκλο, αν δε θέλει να παρασυρθεί από τα ταχύτερα κινούμενα τροχοφόρα. Ίσως να μην είναι λίγοι οι ποδηλάτες, που προσπαθώντας να αποφύγουν το κακό οδόστρωμα, κόντεψαν να σκοτωθούν από διερχόμενο αυτοκίνητο ή αστικό λεωφορείο.

Όλοι οι δρόμοι έχουν τα ίδια χάλια, με αποτέλεσμα να θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα των ποδηλατών ή ακόμη και άλλων δικυκλιστών. Παρόλα αυτά κανένας υπεύθυνος δεν ασχολείται με τη σοβαρή επισκευή των δρόμων, προφανώς επειδή δε διαθέτει ποδήλατο...

Όταν έπαθα ζημιά στο γόνατο, εξαιτίας του βομβαρδισμένου οδοστρώματος στην συμβολή των οδών Νόρμαν + Όθωνος Αμαλίας, λίγο πιο κει απ' όπου οι γραμμές του τρένου διασχίζουν το δρόμο (και δεν είμαι η μόνη), αναγκάστηκα ξαναμετρήσω το μέγεθος του προβλήματος.

Όταν μετά την εγχείρηση, αναγκάστηκα να περπατήσω με πατερίτσες σε απαράδεκτα πεζοδρόμια, επίσης ξαναμέτρησα το μέγεθος του προβλήματος.

Και το μέγεθος είναι μεγάλο... Περίπου όσο του τρακτέρ που θα καβαλήσω. Και τότε το πρόβλημα θα είναι όλο δικό σας.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛΣΟΥΣ ΑΓΙΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Άλσος Αγίου Αλεξίου! Όαση στο τσιμέντο της Πάτρας ή κατ' ευφημισμό πάρκο με άμεσα σχέδια τσιμεντοποίησης από τους τοπικούς φορείς;

Δυστυχώς η δεύτερη άποψη είναι πιο ενδεικτική της σημερινής κατάστασης του αλλοτινού πάρκου που εδώ και χρόνια η εγκατάλειψη του το έχει μετατρέψει σε parking.

Χώρος 20 στρεμμάτων που αρχικά άνηκε σε ιδιώτη. Η **κατάσχεση του από την Εθνική Τράπεζα και από το ΙΚΑ** μετέτρεψαν ένα μέρος του σε γραφεία και ένα άλλο σε σχολείο (μετά από την παραχώρηση του χώρου στο δημόσιο). Τι γίνεται όμως με την έκταση που έχει απομείνει ελεύθερη; Μια έκταση ικανή να μετατραπεί σε όαση για τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής. Δυστυχώς όμως είναι η αδιαφορία των τοπικών αρχών αλλά και η έλλειψη πολιτικής που δεν επιτρέπουν στην γειτονία να ανασάνει με έναν ελεύθερο χώρο.

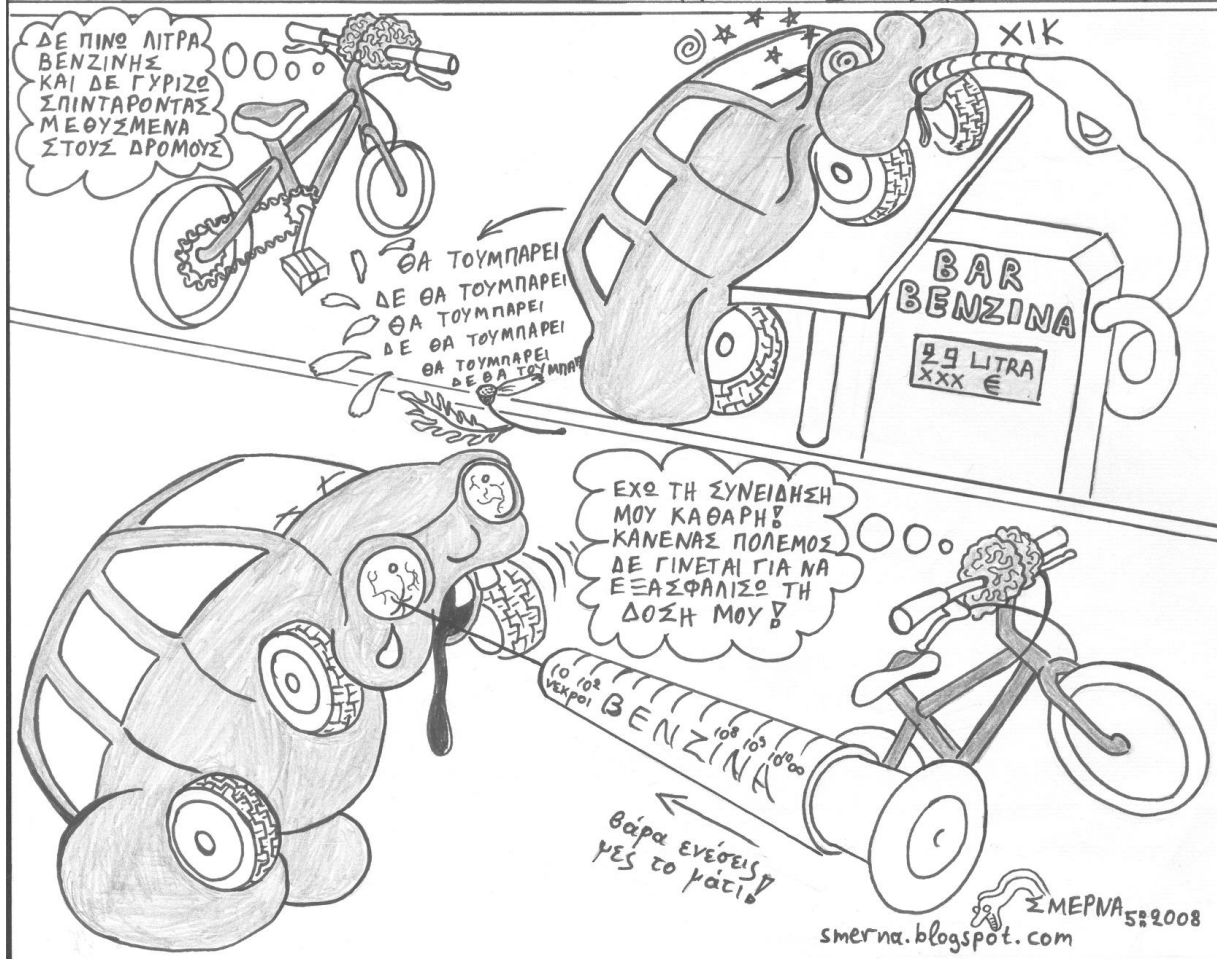
Η έκταση είχε χαρακτηριστεί από τη δεκαετία του '70 ως κοινωφελής χώρος, κάτι που απέτρεπε την καταπάτησή της από ιδιώτες. Το ότι είναι ένας χώρος κοντά στην θάλασσα έκανε τον αποχαρακτηρισμό του ακόμα πιο δύσκολο. Παρ' όλα αυτά ύστερα από συνεχείς προσφυγές σε δικαστήρια, **το Συμβούλιο Επικρατείας αποχαρακτήρισε τον χώρο** δίνοντας ευκαιρία σε κάθε λογής καταπατητή να ενδιαφερθεί για ανέγερση εμπορικού κέντρου, δημιουργία parking ή και προσωρινή εκμετάλλευση του χώρου από λούνα παρκ, όπως ακριβώς είχε συμβεί λίγα χρόνια πριν. Και έτσι και έγινε! **Η Εθνική Τράπεζα πούλησε το πάρκο** σε μεγάλη κατασκευαστική εταιρία και από τότε οι αντιδράσεις από ομάδες κατοίκων και συλλόγων, οι οποίοι είχαν ξεκινήσει να δρουν από το 2001, έχουν αυξηθεί αισθητά. Κατά καιρούς στο άλσος γίνονται συνελεύσεις κατοίκων, συζητήσεις, συναυλίες και προβολές ταινιών με σκοπό να πάρουν οι κάτοικοι πίσω ένα χώρο που ανήκει μόνο σε αυτούς.

Ο Δήμος Πατρών κατάφερε να δείξει άλλη μία φορά την αδιαφορία του στην εξέλιξη αυτής της ιστορίας. Έδωσε λευκή επιταγή στην Εθνική Τράπεζα και στην κατασκευαστική να καπηλεύονται το χώρο, **όταν μετά από πρόταση των κατοίκων στο Δήμο να αγοράσει το άλσος στην αντικειμενική του αξία, αυτός αδιαφόρησε επιδεικτικά επικαλούμενος έλλειψη χρημάτων.**

Σήμερα η μεγαλύτερη έκταση του πάρκου καλύπτεται από χώμα καθώς λίγη βλάστηση έχει καταφέρει να επιβιώσει, θυμίζοντας τον ουσιαστικό ρόλο που θα έπρεπε να έχει αυτός ο χώρος. Δυστυχώς το πάρκο έχει μετατραπεί σε χώρο παρκαρίσματος για μερικούς κατοίκους της περιοχής απαξιώνοντας έτσι ακόμα περισσότερο το άλσος.

Δεν είναι όμως το μόνο παράδειγμα πανελλαδικά αυτό του άλσους του Αγίου Αλεξίου στην Πάτρα. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια, με πρόσφατα παραδείγματα..., πολλοί δημόσιοι κοινωφελείς χώροι έχουν σε μια νύχτα μετατραπεί σε οικόπεδα για πολυκατοικίες πολυτελείας. Τα δέντρα κόβονται και στη θέση τους φυτρώνουν διαμερίσματα κλουβιά όπου τα παιδιά θα παίζουν στο μπαλκόνι και θα μάθουν για τις ομορφιές της φύσης από τα ντοκιμαντέρ της τηλεόρασης.

Διακοπές στη Ζάκυνθο με το ποδήλατο (ή Τι έκανες πέρσι το καλοκαίρι;)

Να 'ναι μέσα Ιουλίου και 'γω δουλειά να μην έχω, μέσα σε μια ερημωμένη από φοιτητές, κίτρινη Πάτρα. Πότε με τα πόδια, πότε με το ποδήλατο, κάνω περιοδικούς κύκλους στους δρόμους της πόλης, όλο και πιο γρήγορα. Σαν αγχωμένο ποντίκι που δε ξέρει πώς να βολέψει την ανία του, σ' ένα μέρος περιτριγυρισμένο αόρατα τείχη. Μερικές φορές κάνω απόπειρες να φύγω σε ευθεία πορεία. Να γυρνώ λει τα πετάλια του ποδηλάτου, χωρίς δεύτερες σκέψεις για γυρισμό, μέχρι που να ξεφύγω μια και καλή από την ελκτική της πόλης δύναμη. Τσάμπα μαγκιά όμως... Φτάνω μέχρι Βραχναίικα, Κάτω Αχαγιά το πολύ ή απ' την άλλη μεριά, ως Ρίο, ως Ψαθόπυργο...

Ο Θοδωρής κι ο Άρης, φίλοι Ποδηλάτες, ρίχνουν την ιδέα να πάμε στη Ζάκυνθο με τα ποδήλατα και με «ψήνουν»... Ύστερα φεύγουν κι οι δυο γι' αλλού και μ' αφήνουν με την ιδέα αμανάτι στο κεφάλι, να με βουρλίζει. Διστάζω να φύγω μόνη μου, γι' αυτό αναζητώ συμποδηλάτες μέσα απ' την διαδικτυακή παρέα των Ποδηλατών. Αποτέλεσμα μηδέν. Ωραία. Και τώρα τι; Αυθαίρετα ορίζω μέρα αναχώρησης. Μεθαύριο! Πρέπει να προετοιμαστώ και να προετοιμάσω και το ποδήλατο μου για το «μεγάλο» ταξίδι. Το πάω στο ποδηλατάδικο για ένα γενικό τσεκάρισμα (φρένα, λάστιχα), αγγαρεύω τον «γιατρό» να μου δείξει πώς αλλάζουν λάστιχα (ντροπή μου πια τόσα χρόνια, να μη ξέρω) και προσθέτω μια σχάρα, όπου προτίθεται να δέσω τη σκηνή και όλο μου το ταξιδιωτικό βιος. Τέλος ψωνίζω δυο σαμπρέλες ρεζέρβα και μια τρόμπα και νιώθω λιγότερο αβέβαιη.

- «Για πού το βάλαμε;», ρωτά ο ποδηλατάς.

- «Λεω να πάω Ζάκυνθο με το ποδήλατο.» του κάνω.

- «Ζάκυνθο με το ποδήλατο; Πώς θα πας δηλαδή;»

- «Ε, θα πάω πρώτα με το ποδήλατο Κυλλήνη. Και μετά θα περάσω με το βαποράκι απέναντι, στη Ζάκυνθο...», λεω με ανέμελο ύφος και συμπληρώνω, «...Μήπως ξέρεις πόση είναι η απόσταση Πάτρα – Κυλλήνη;»

- «Χμμμ... Είναι γύρω στα 70 km. Πες ότι πας με 20 km την ώρα, θα φτάσεις σε τέσσερις και βάλε ώρες αν υπολογίσεις και τις στάσεις. Καλύτερα να ξεκινήσεις 5 το πρωί, να μην έχει κίνηση και ζέστη, ώστε κατά τις 10 να έχεις φτάσει...», με συμβουλεύει.

- «Ναι... ασφαλώς. Θα ξεκινήσω νωρίς - νωρίς και όπως και να 'χει κάποτε θα φτάσω!», πετάω τυχοδιωκτικά.

Μέσα μου όμως αμφιβάλλω για το κατά πόσο είμαι ικανή να σηκωθώ τόσο πρωί και να ξεκινήσω μες το ύπιοποτο λυκαυγές. Επίσης, τα 70 χιλιόμετρα ξετυλίγονται στο ανήσυχο μυαλό μου τόσο μακριά και άγνωστα, που λίγο θέλω να τα παρατήσω.

Ωστόσο αγνοώντας την ύπουλη λιγοψυχία που με κατακλύζει, συνεχίζω τις ετοιμασίες αγοράζοντας μια σκηνή, ένα φακό, μπαταρίες, αντικουνουπικό, αντηλιακό, tide για τα ρούχα, μια κονσέρβα κορν μπιφ, μπισκότα, 3 καλαμπόκια και για περισσότερη περιπετειώδη αίσθηση, ένα μεγάλο σουγιά.

* * *

Η αυγή της μεγάλης μέρας έφτασε. Γλυκιά και χαρούμενη, όπως κάθε καλοκαιρινή αυγή. Μυρίζω τον Ιούλη απ' την ανοιχτή μπαλκονόπορτα και η νύστα μου κάνει φτερά. Μια λιγωτική ταραχή παίρνει τη θέση της και με πιάνουν οι βιασύνες μου. Τακτοποιώ ρούχα, φαγιά, νερό και λοιπά συμπράγκαλα σ' ένα σακίδιο πλάτης, ενώ δένω το sleeping bag και τη σκηνή, στη σχάρα του ποδηλάτου, με το «χαταπόδι». Χρηστέ κι Απόστολε! Το σακίδιο και το φορτωμένο ποδήλατο, είναι διαβολεμένα βαριά! Παρόλα αυτά τα κατεβάζω στο ισόγειο και βγαίνω με μισή καρδιά (από το βάρος) στο δρόμο.

Σαν ανεβαίνω στο ποδήλατο και πάω να δώσω πεταλιά, η μπροστινή ρόδα σηκώνεται σούζα, εξαιτίας όλου αυτού του βάρους που υπάρχει στο πίσω μέρος.

«Να πάρει η οργή δε ξεκινάμε καλά!», σκέφτομαι νευρικά και ξανατσουλάω το ποδήλατο μέσα στη πολυκατοικία. Ανεβαίνω σπίτι κι αρχίζω να ξεφορτώνομαι πράγματα. Μεταξύ άλλων αφήνω πίσω το sleeping bag και αντικαθιστώ τη μπουκάλα το νερό, με ένα μικρό μπουκαλάκι στην ειδική θέση του ποδηλάτου. Επίσης δένοντας ένα μέρος των πραγμάτων του σακιδίου μου στη σχάρα, νιώθω την πλάτη και τους ώμους μου πιο άνετους.

Ξαναβγαίνω στο δρόμο και ανεβαίνω στο ποδήλατο. Οι ρόδες μου κυλάν τώρα με σιγουριά. Φοράω το καπελάκι μου και η ώρα έχει πάει ήδη 7:50...

Καθώς γυρίζω πετάλι, η καρδιά μου χτυπά σα τραπουλόχαρτο πιασμένο επίτηδες σε ρόδα του ποδηλάτου, για να κάνει σα μοτόρι. Περνάω από την Παραλία. Η Πάτρα σηκώνει μια μια τις άγκυρες της από πάνω μου και ο δρόμος κυματίζει ελεύθερος μπροστά μου. Εκεί, κάπου έξω απ' τα Βραχναίικα, μεθυσμένη από χαρά που επιτέλους το ταξίδι μου άρχισε να τρέχει και με όλους τους φόβους μου πνιγμένους στο φως της μέρας, αρχίζω να κάνω σκέψεις, για το πόσα υπέροχα εγχειρήματα δε τολμά ο άνθρωπος, μόνο και μόνο επειδή τον πιάνει ο φόβος για το

άγνωστο του δρόμου. Στον οποίο δρόμο, η φαντασία του και οι γνώμες των άλλων, στήνουν και θεριεύουν παγίδες αζεπέραστες. Έτσι περνά η ζωή του, διαγράφοντας κλειστούς συμβατικούς κύκλους, σε δρόμους ασφαλείας, απ' όπου τεμπέλικα βολεμένος, δεν προτίθεται να βγει ποτέ. Αν παρόλα αυτά βγει και διανύσει την «παράδοση» πορεία που πεθύμησε, τότε στο τέλος πάντα θα λει ότι άδικα είχε ανησυχήσει τόσο...

Με κάτι τέτοιες διαπιστώσεις, φτάνω χωρίς να το καταλάβω στη διασταύρωση της Κάτω Αχαγιάς. Κάπου εκεί, συμβουλευόμενη τον χάρτη, βλέπω ότι πρέπει να στρίψω αριστερά, απ' όπου και θα αρχίσει ο πραγματικά άγνωστος σε μένα δρόμος. Πρόκειται για τη Νέα Εθνική οδό και διστάζω καθώς μπαίνω στο ρεύμα της.

Άκρη άκρη στο δρόμο και έχοντας όλες μου τις αισθήσεις σε επιφυλακή, αρχίζω να συνηθίζω την πορεία μου στον αυτοκινητόδρομο. Είναι καθώς φαίνεται, αρκετά πρωί ακόμη και δεν έχει πολύ κίνηση. Ο καιρός, για Ιούλη μήνα, είναι δροσερός, ο ήλιος κρύβεται ανά διαστήματα από μικρά μικρά συννεφάκια, ενώ το αεράκι πνέει ούριο! Η χαρά μου επιστρέφει πάνοπλη, καλπάζοντας σ' ένα πλατύ, ανοιχτό και ίσιο δρόμο, που διασχίζει μεγάλα χωράφια με καλοκαιρινές καλλιέργειες.

Καλαμπόκια, καρπούζια, πεπόνια, ντομάτες, μελιτζάνες, κολοκύθες... Πάρε κόσμε! Όλα απλωμένα κατά γης, να μελώνουν τα ζουμιά τους στο ήλιο, προσμένοντας το ξενικό χέρι του εργάτη της γης, να τα μαζέψει, να τα κουβαλήσει, να τα στοιβάξει, να τα φορτώσει σε φορτηγά. Να τα... βλέπω τα φορτηγά, στις άκρες του δρόμου ή μέσα στα χωράφια, να περιμένουν, τίγκα στο καρπό, την αναχώρηση για τις λαϊκές και τα μανάβικα του κόσμου. Όλα τους τριγυρισμένα από μελαψούς ανθρώπους, που τακτοποιούν, δένουν, σκεπάζουν, ασφαλίζουν τις καρότσες. Που και που, ένα περιεργο βλέμμα, σηκώνεται και μ' ακολουθεί, ροβολάει αθόρυβα αντάμα με το μοναχικό ποδήλατο και ξανά κάνει στροφή στις δουλειές του.

Κάνω μια στάση σ' ένα χωμάτινο άπλωμα στο πλάι του δρόμου, κάπου 35 χιλιόμετρα μακριά απ' την Πάτρα. Πίνω το μισό μπουκαλάκι και κάνω διατάσεις για να χαλαρώσουν οι μύες των ποδιών μου. Νιώθω τον ιδρώ να τρέχει στην πλάτη μου, αλλά καθόλου κουρασμένη. Αντίθετα. Ανυπομονώ να συνεχίσω τον δρόμο, που νιώθω να είναι ο μόνος μου σκοπός.

Αναζωογονημένη, τρωω χιλιόμετρα και τραγουδώ δυνατά ότι μου κατέβει. Από την περιοχή της Μανολάδας και πέρα, ο δρόμος στολίζεται με θερινές παράγκες που μοστράρουν τα αγαθά των χωραφιών. Βασιλεύουν οι χοντρές κολοκύθες, φουσκώνοντας τους φλοιούς τους, σα πορτοκαλιοί ήλιοι θρονιασμένοι επί της γης. Προσπερνώντας, γυρίζω τα πετάλια πιο αργά και είναι σα να μειώνω ταχύτητα λόγω της έλξης τους. Σε ένα υψωματάκι, κάτω από κάτι αχαμνούς θάμνους, σα να παίρνει το μάτι μου ξαπλωμένους, καμένους κορμούς δέντρων. Ο ένας «κορμός» ανακαθίζει και με χαιρετά. Δεν

είναι καμένοι κορμοί. Είναι χαμένοι Αφρικανοί, στην μικρή «Καλιφόρνια» της Ηλείας. Χαιρετάω και 'γω.

[Σημείωση: Αργότερα μέσα στο καλοκαίρι ξανάκανα την ίδια διαδρομή με αυτοκίνητο, πηγαίνοντας προς Ολυμπία. Ο δρόμος δεν είχε να μου πει τίποτα, αφού οι ήχοι, οι μυρωδιές, το αεράκι και οι εικόνες δεν ήταν πια εκεί ή εναλλάσσονταν πολύ γρήγορα. Νομίζω ότι με το ποδήλατο πραγματικά ταξίδεψα. Ενώ με το αυτοκίνητο, απλά μεταφέρθηκα.]

Στη διασταύρωση των Λεχαινών, στρίβω δεξιά και αφήνω πίσω μου την Εθνική. Τώρα ο δρόμος είναι επαρχιακός, με πιο κοντό ορίζοντα. Άνθρωποι, χωριουδάκια, στροφές, η θάλασσα που τη νιώθω να πλησιάζει... Η Κυλλήνη! Αριβάρω στο λιμάνι στις 11:20. Τρεις ώρες αφότου άφησα τη γειτονιά μου στην Πάτρα!

Κατεβαίνω απ' το ποδήλατο και περπατάω, κατευθυνόμενη στους λυόμενους γκισέδες των караβιών. Ταξιδιώτες περιμένουν στις ουρές. Οι από δω ζητούν εισιτήριο για Ζάκυνθο. Οι από κει εξασφαλίζουν θέση για Κεφαλονιά. Βρε μήπως να τη κάνω για Κεφαλονιά; Μπα, άσε... Άλλη φορά.

Μπουκωμένη παγωτό, φουλαρισμένη ένα λίτρο νερό, μπάζω το ποδήλατο στη δροσιά της κοιλιάς του βαποριού. Το κλειδώνω συντροφιά με κάτι άλλα δίκυκλα και ανεβαίνω στο κατάστρωμα. 12:15 . Σε μια ώρα η προπέλα που αλωνίζει το γαλάζιο του Ιονίου, με φτάνει Ζάκυνθο.

* * *

Η Ζάκυνθος. Μωρή 'σεις πράματα! Πότε έφτασα; Περιπλανιέμαι στην αγορά και στην παραλιακή οδό της πόλης, ενώ ο ήλιος κρατάει ένα σφυρί και με βαράει στο κεφάλι. Αυτοκίνητα γυρίζουν στους στενούς δρόμους, ξεμπουκάρουν απ' τις γωνιές, σφυρίζουν ανυπόμονα. Άλλο πάλι και τούτο. Νέα Πάτρα μας προέκυψε! Τέτοια κίνηση, τέτοιο μπουτιλιάρισμα σε νησί, δε το περίμενα.

Σα να μην έφτανε τόση παραζάλη, ακούω ένα σιδηρικό να κουδουνίζει και ανακαλύπτω ότι μου έφυγε η βίδα που κρατάει τη σέλα στη θέση της. Μπαϊλντισμένη και νευριασμένη, συνεχίζω άσκοπα να περιφέρομαι στα δρομάκια, μέχρι που - ω του θαύματος - συναντάω ένα ποδηλατάδικο. Ο άνθρωπος που το 'χε, βιδώνει τη βίδα στη θέση της και το κέφι μου σα να φτιάχνει. Μετά με ρωτά:

- «Από πού έρχεσαι;» (Του λεω)

- «Τι μου λες;! Είχε έρθει και μια παρέα άλλων ποδηλατών απ' την Πάτρα...». Απαντώ πως στην Πάτρα έχουμε φτιάξει μια ποδηλατική ομάδα, που προσπαθεί να υπερασπίσει τα δικαιώματα της, σε μια πόλη που ασφυκτιά απ' το κυκλοφοριακό και ξεπουλά ή εγκαταλείπει τους δημόσιους χώρους της. Ακόμα, πως παρατήρησα ότι το ίδιο πρόβλημα υπάρχει και στη Ζάκυνθο.

- «Όπως το λες κοπελιά. Όλοι με τ' αυτοκίνητα και τα μηχανάκια μετακινούνται. Εμείς εδώ, τώρα ανοίξαμε και προσπαθούμε ν' αναστρέψουμε το κλίμα... Πάντως εγώ που μένω στον Λαγανά, κάθε μέρα έρχομαι εδώ με το ποδήλατο! Εσύ πρώτη φορά έρχεσαι Ζάκυνθο; Πού θα μείνεις;»

- «Λεω να κάνω το γύρω του νησιού με το ποδήλατο. Οπότε βολεύει να μείνω σε κάμπινγκ. Ξέρετε κανένα εδώ κοντά;»

- «Υπάρχουν πολλά κάμπινγκ 10 – 12 χιλιόμετρα από δω. Στον Λαγανά, στο Αμμούδι, στις Αλυκές... Διαλέγεις και παίρνεις!», δείχνει τα μέρη στο χάρτη, που κρατάω κάτω απ' τη μύτη μου.

Αποχαιρετάω τον άνθρωπο και πάω να την αράξω επειγόντως. Το καρμπιρατέρ ζητάει παγωτό και καφέ... Τη βασική τροφή μου, για τις επόμενες τέσσερις μέρες.

Κατά τις 5:00 τ' απογευματάκι παίρνω πάλι το δρόμο προς βορρά και μια γεύση για το πώς έχει διαμορφωθεί το τοπίο του νησιού, από τη μαζική ενασχόληση των ντόπιων με τον τουρισμό.

Εκεί που σκαμπανεβάζεις σε αυθεντικούς νησιώτικους δρόμους, που φιδογυρίζουν μέσα στις ελιές, τις χορωδίες των τζιτζικιών, τα σπιτάκια και τα μποστανία, ξάφνου ξεπροβάλλει μπροστά σου ένα τουριστικό «λούνα πάρκ», που συγκροτούν ξενοδοχεία, μπαρ, μίνι μάρκετ, εστιατόρια, μαγαζιά με χνουδωτές καρέτα – καρέτα και άλλα σουβενίρ. Σε μια στροφή, στο Τσιλιβί, μένω κατάπληκτη ν' αντικρίζω ένα εμπορικό κέντρο υπό κατασκευή, το οποίο διαθέτει κυλιόμενη σκάλα!!! Μάλλον όλες αυτές οι «ετοιμασίες» για να υποδεχτούν τους βάρβαρους, δεν πίνουν τόπο, γιατί τα τουριστικά αυτά εκτρώματα είναι άδεια.

Ο ήλιος πάει να πέσει κι εγώ ακόμα δεν αποφασίζω να βρω το κάμπινγκ στο Αμμούδι. Περνώντας έξω από μια ταβέρνα μέσα στις ελιές, φωνάζω σε μια παρέα:

- «Μήπως ξέρετε που είναι το κάμπινγκ;»

Ένας νεαρός (το γκαρσόνι του μαγαζιού), σηκώνεται χαμογελαστός.

- «Κοντά είσαι! Θ' ανέβεις την ανηφόρα, θα στρίψεις αριστερά και θα το βρεις μπροστά σου!» Μπαίνω στο κάμπινγκ. Κάτι παιδάκια που παίζουν κοντά στην είσοδο του κτήματος ξεφωνίζουν: -«Μπαμπάα! Ήρθε μια κοπέλα μ' ένα ποδήλατο!!!»

Από ένα σπιτάκι βγαίνει ένας άνθρωπος μ' ένα ζεστό χαμόγελο. Μου λει να διαλέξω πού θα στήσω τη σκηνή και μετά με βοηθά κιόλας να τη στήσω, γιατί έτσι που πρώτη φορά στη ζωή μου ξετυλίγω σκηνή, πελαγώνω μπροστά στα σχοινιά, τα ραβδάκια, τα «καρφιά» και το ύφασμα. Πραγματικά... μόνη μου δε θα ήξερα πώς να συναρμολογήσω το «σπίτι» μου! Τώρα πλέον κατείχα μια ακόμα χρήσιμη γνώση.

Έχει βραδιάσει και απλώνομαι ξεθεωμένη και λυσσασμένη από την πείνα, σε μια καρέκλα μπροστά απ' τη σκηνή. Πάνω στο πλαστικό τραπέζακι που μου έχουν δώσει, απλώνω το

κορν – μπιφ, ένα λεμόνι, ένα βραστό καλαμπόκι, κράκερς και ετοιμάζομαι να ορμήσω. Αλλά αντί ν' ανοίξω την κονσέρβα, σπτάω το κλειδί και έπειτα καταναλώνω μισή ώρα μέχρι να την ανοίξω με τη βοήθεια μιας τανάλιας και το ενοχλητικό φως του φακού...

Ξαπλώνομαι μέσα στη σκηνή. Η φαντασία μου μεταλλάσσει τα σουρσίματα των σαυρών σε ύποπτα βήματα και τους ήχους από τα φύλλα της ελιάς, που πέφτουν στο τεντωμένο ύφασμα της σκηνής, σε πετραδάκια που πετούν καλικάτζαροι. Όταν καταφέρνω να κοιμηθώ, είναι πια ξημερώματα.

Τις επόμενες τέσσερις μέρες τις πέρασα τότε ξαπλάροντας στην παραλία, τότε πίνοντας σε καλοκαιρινά μπαράκια με ντόπιες παρέες, τότε κάνοντας το γύρο του νησιού με την υπέροχη φύση (στο δυτικό ορεινό τμήμα του) και τις παράφωνες τουριστικές περιοχές, ποδηλατώντας.

Στην Πάτρα επέστρεψα με τον ίδιο τρόπο που έφυγα. Ένα βραδάκι στις 8:00 ξαναβρέθηκα στη γειτονιά μου.

smerna

Ποδήλατα, ή περί έρωτος ...

Θα προσπαθήσω λοιπόν εγώ να σας αποκαλύψω τη δύναμη του έρωτα, κι εσείς πάλι να τα διδάξετε αυτά σε άλλους. Πρέπει πρώτα όμως να μάθετε για την φύση των οχημάτων και για τα παθήματά της: γιατί παλιά δεν ήταν όπως είναι τώρα, αλλά αλλιώςτικη. Ολόκληρο το σώμα τους ήταν στρογγυλό, έχοντας ολόγυρα τις πόρτες και τα τζάμια. Λάστιχα είχαν τέσσερα και ζάντες ίσες με τα λάστιχα, και καθίσματα τέσσερα πίσω απ' το τιμόνι, ολόδια μεταξύ τους· μηχανή είχανε μία μπροστά από τα καθίσματα, που βρισκόταν το ένα δίπλα στο άλλο· και καθρέφτες είχανε δύο και διπλή εξάτμιση, και όλα τα άλλα όπως θα μπορούσε κανείς από αυτά να εικάσει. Προχωρούσαν λοιπόν, και ευθύ όπως και τώρα, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση θέλανε, αλλά και όταν επιθυμούσαν να γκαζώσουν, όπως αυτοί που περιμένουν με ορθοπεταλιά σε φανάρι, δυνάμωναν τη μηχανή και μετακινούνταν πολύ γρήγορα. Ήταν δε πολύ φασαριόζικα, και αυτά και η πορεία τους, γιατί ήταν όμοια με τους γονείς τους· και ήταν άγρια ως προς τη δύναμη και την ισχύ και είχαν πολύ μεγάλη έπαρση. Τα έβαλαν μάλιστα και με τους ανθρώπους και προσπάθησαν να μπουν στα σπίτια και να τους επιτεθούν.

Οι μηχανικοί και οι άλλοι άνθρωποι τότε σκέφτονταν τι έπρεπε να κάνουν και δεν έβρισκαν λύση· γιατί δεν μπορούσαν ούτε να τα σκοτώσουν και, όπως τα ζώα, να τα κατακραυνώσουν για να αφανίσουν το είδος τους (γιατί έτσι οι μετακινήσεις και οι ευκολίες θα χάνονταν) ούτε όμως να τα αφήσουν να παρεκτρέπονται. Τέλος, ένας σκέφτηκε και είπε:

-Μου φαίνεται πως μηχανεύτηκα έναν τρόπο ώστε και να διατηρηθούν τα οχήματα και να πάψει ο εκτραχηλισμός τους, αφού θα έχουν γίνει ασθενέστερα. Τώρα λοιπόν αυτά θα τα κόψουμε το καθένα στη μέση, κι έτσι και ασθενέστερα θα είναι και χρησιμότερα σ' εμάς, γιατί θα είναι πολυπληθέστερα. Και θα κυλάνε με ισορροπία πάνω στις δύο ρόδες. Αν όμως εξακολουθήσουν να παρεκτρέπονται και δεν θελήσουν να ησυχάσουν, και πάλι θα τα κόψουμε στα δύο, ώστε να πηγαίνουν με τον ένα τροχό, σαν να κάνουν μονόκυκλο.

Αφού τα είπε αυτά, συμφώνησαν κι έκοψαν τα οχήματα στη μέση, όπως εκείνοι που κόβουν ξύλο με το πριόνι. Και όποιο έκοβαν του πέταγαν τις πόρτες και τα τζάμια, ώστε βλέποντας τη γύμνια του να γίνει όχημα φρονιμότερο· και του επιδιόρθωναν και τα άλλα. Μίκρυναν λοιπόν και τα εξαρτήματα και τράβηξαν όλο το σώμα σε λίγους βασικούς άξονες και μετασχημάτισαν τη μηχανή, βάζοντάς τα να κάνουν πετάλι για να κουνιούνται ώστε να θυμούνται το παλιό τους πάθημα.

Κι έτσι τα οχήματα έγιναν πιο φρόνιμα και δεν γκάζωναν πια, ούτε έκαναν φασαρία αλλά ούτε τα ξαναέβαλαν με τους ανθρώπους κι έγιναν πια φίλοι καλοί. Όμως επειδή διχοτομήθηκαν, ποθώντας το καθένα το μισό του, πήγαινε μαζί του και έτρεχε δίπλα του και ένιωθαν ότι αγκαλιάζονταν. Του ολόκληρου λοιπόν η επιθυμία και η επιδίωξη ονομάζεται έρωτας...

Όλα αυτά που βαλτώνουν μέσα στο μυαλό σου, όλα αυτά που θα 'θελες να σκορπιστούν στον άνεμο σαν τον καπνό απ' το τσιγάρο σου, όλα αυτά που ώρες ώρες βαραίνουν σαν μολύβι στο στήθος σου, όλα αυτά που ζουν στον άσπρο τοίχο που αντικρίζεις το πρωί, όλα αυτά που ξέρεις πως δεν θα φύγουν ποτέ...

Φοράς το ξεβαμμένο τζιν σου, εκείνο το ζευγάρι πλαστικά παπούτσια που άργησες να αποκτήσεις, και το μαύρο σου κοντομάνικο. Αυτό που σου θυμίζει ακόμα μια εφηβεία που δεν λει να σιωπήσει, μια μακρινή παιδική ηλικία, αμμουδιές και γριλιά, και τραγούδια, και γέλια...

Σφηνώνεις αγαπημένες, εκκωφαντικές μουσικές κάτω από τα μαύρα Rayban, χαϊδεύεις απαλά το τιμόνι, γαντζώνεσαι πάνω του, σαν να είναι το τελευταίο καταφύγιο από έναν τυφώνα που βλέπεις να πλησιάζει γοργά στον ορίζοντα, στερεώνεις το πόδι στο πετάλι, ρίχνεις μια τελευταία ματιά στον ουρανό, και χύνεσαι στον δρόμο...

Για να ξορκίσεις όλα αυτά που ξέρεις πως δεν θα φύγουν ποτέ...

Κάθε Κυριακή στην μικρή, επαρχιακή πόλη, ήταν γιορτή. Από κάθε γωνιά, από κάθε μακρινή συνοικία, ξεκινούσαν σαν μικρά ρυάκια που κατηφορίζουν προς την θάλασσα, και μαζεύονταν στο κέντρο, στην μεγάλη πλατεία με τα πλατάνια, τα παιδιά με τα ποδήλατα. Η πόλη κάθε Κυριακή ξυπνούσε χαμογελαστή από τα γέλια, τα τραγούδια, τις φωνές και τα κουδουνίσματά τους. Ένας - ένας, δυο - δυο, παίρνανε τον δρόμο, συναντιόντουσαν στις διασταυρώσεις, καλημερίζονταν, και συνέχιζαν παρέα. Μερικές φορές γινόντουσαν τόσοι πολλοί που κλείνανε τους δρόμους, ακόμα και τους πιο φαρδιούς. Κοντά στο μεσημέρι μαζεύονταν στην πλατεία και την γέμιζαν με τις αντανακλάσεις του ήλιου πάνω στα στιλβωμένα σώματα των ποδηλάτων τους. Καθόντουσαν για ώρες και στήνανε ένα πανηγύρι, με τραγούδια και ακροβατικά, μιλούσανε ώρες ατέλειωτες για την μουσική, την ποίηση, τον έρωτα, την ζωή. Ανταλλάζανε βιβλία, δίσκους, ιδέες, κάνανε φιλίες, ερωτεύονταν. Οι ηλικιωμένοι που περνούσανε, κοιτούσε και τους χαζεύανε. Χαμογελούσαν γαλήνια, θαυμάζανε και ζηλεύανε τα νιάτα, την ζωντάνια τους, την ελευθερία τους... Μετά από ώρες, και ενώ συνήθως το σκοτάδι άρχιζε να πέφτει, παίρνανε τον δρόμο ο καθένας για το σπίτι του. Αισθάνονταν όλοι πιο γεμάτοι καθώς αποχαιρετιζόντουσαν και δίνανε ραντεβού για την επόμενη Κυριακή...

Όπου μια Κυριακή η πόλη ξύπνησε μέσα στην σιωπή. Ούτε τραγούδια, ούτε φωνές, ούτε κουδουνίσματα. Όλοι βγήκαν απορημένοι στους δρόμους για να τους βρουν άδειους, με χιλιάδες μικρά λευκά χαρτιά να πετάνε από δω κι από κει μανιασμένα. Όσοι τα διάβαζαν, τα περνούσαν αμίλητοι στον διπλανό τους. Σε λίγες ώρες η σιωπή της πόλης είχε γίνει ένας βουβός θρήνος, και μακριές ουρές από μαυροφορεμένες γριούρες άρχισαν να αψηφορίζουν προς το νεκροταφείο...

Το ατύχημα είχε γίνει τα ξημερώματα. Ένας μεθυσμένος οδηγός παρέσυρε ένα από τα παιδιά, ένα από τα παιδιά με τα ποδήλατα. Το μεσημέρι οι καμπάνες άρχισαν να χτυπούν πένθιμα. Όλοι έμοιαζαν χαμένοι, ο καθένας στο δικό του κενό. Όλοι φάχνανε να βρουν μέσα στο πλήθος τις μορφές των παιδιών. Όμως κανένα δεν ήταν εκεί. Την ώρα που οι καμπάνες σώπασαν και ο κόσμος άρχισε να σκορπεί βουβός, ακούστηκε μια βοή από την κορυφή του λόφου. Όλοι γύρισαν το βλέμμα ψηλά για να τυφλωθούν από μια τεράστια λάμψη. Ήταν όλοι εκεί. Ντυμένοι στα μαύρα, καβάλα στα μεταλλικά άλογά τους, με κραυγές και βλέμματα υφωμένα στον ουρανό, λέγανε το δικό τους αντίο...

Την επόμενη Κυριακή η πόλη ξύπνησε πάλι με τραγούδια και χαρούμενες φωνές. Το μεσημέρι το πολύχρωμο πλήθος ήταν πάλι μαζεμένο στην πλατεία. Τα δάκρυα δεν είχαν στεγνώσει ακόμα αλλά όλοι χαμογελούσαν. Είχανε χάσει έναν, είχαν κερδίσει όμως πάρα πολλούς...

morfeas

Η ζωή σου είναι μια βόλτα
Μια βόλτα με ποδήλατο.

Προσπαθείς να ισορροπήσεις πάνω στις δυο του ρόδες.

Σε πάει όπου στρίψεις Εσύ το τιμόνι.

Η ζωή μια βόλτα.
Μια βόλτα με ποδήλατο.

Στις ανηφόρες σε δυσκολεύει.
Μια βόλτα με ποδήλατο.

Η κατηφόρα είναι εύκολη.
Τελειώνει πριν το καταλάβεις καν.
Θέλει προσοχή η κατηφόρα με το ποδήλατο.

Όλη η ζωή μια βόλτα.
Μια βόλτα με ποδήλατο.

Όσο σπρώχνεις τόσο σε πάει.

Μια βόλτα με ποδήλατο.

Το λάστιχο άμα σου σκάσει,
δεν είναι μεγάλη ζημιά.

Τίποτα δεν είναι μεγάλη ζημιά όταν κάνεις βόλτα με
ποδήλατο.
Δεν μπορεί να είναι μεγάλη η ζημιά.
Πάντα μπορείς να συνεχίσεις.
και Πάντα έχεις λίγη ακόμα δύναμη να σπρώξεις.

Η ζωή μια βόλτα.
Μια βόλτα με ποδήλατο

Πάνω στο ποδήλατο πας αργά νωχελικά.
Προλαβαίνεις να τα δεις όλα
να τα Ζήσεις Όλα.

Η ζωή μια βόλτα. με ποδήλατο.

Προλαβαίνεις να δεις το τοπίο και τις ομορφιές του,
να γίνεις μέρος του τοπίου,
να γίνεις Ένα με το τοπίο.

Με ποδήλατο.

Προλαβαίνεις να μυρίσεις τα λουλούδια τη νύχτα.
Να ακούσεις την θάλασσα.

Μια βόλτα με ποδήλατο.

Να νοιώσεις την δροσιά του ποταμού.
Να δεις τι έχει στο ράμφος το σπουργίτι που μόλις τρώμαξες.

Η βόλτα αυτή ποτέ δεν τελειώνει.
Το ποδήλατο είναι εκεί,
η ζωή....